

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 799/2015-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. decembra 2015 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej a zo sudcov Sergeja Kohuta a Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Jozefom Čakom, Štefana Moyzesa 25, Trnava, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tos 252/2014 z 29. decembra 2014 a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. februára 2015 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného

advokátom JUDr. Jozefom Čakom, Advokátska kancelária, Štefana Moyzesa 25, Trnava, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Tos 252/2014 z 29. decembra 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“) a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že Prezídium Policajného zboru, Národná kriminálna agentúra, národná protizločinecká jednotka, expozitúra Západ 11. júna 2013 vydalo v konaní vedenom pod ČVS: PPZ-737/NKA-PZ-ZA-2012 uznesenie, ktorým začalo trestné stíhanie a zároveň vzneslo obvinenie sťažovateľovi pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 172 ods. 1 písm. a), c) a d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona.

Prokurátor Okresnej prokuratúry Piešťany (ďalej len „okresná prokuratúra“) podal 12. júna 2013 Okresnému súdu Piešťany (ďalej len „okresný súd“) návrh na vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), b) a c) Trestného poriadku. Okresný súd uznesením sp. zn. Tp 25/2013 z 13. júna 2013 rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby.

Dňa 14. novembra 2013 podal prokurátor okresnej prokuratúry návrh na predĺženie lehoty väzby sťažovateľa do 11. marca 2014. Sťažovateľ 19. novembra 2013 podal žiadosť o prepustenie z väzby. Okresný súd uznesením sp. zn. Tp 36/2013, Tp 38/2013 zo 4. decembra 2013 rozhodol o predĺžení lehoty väzby sťažovateľa do 11. marca 2014, jeho žiadosť o prepustenie z väzby zamietol, písomnú záruku dôveryhodných osôb za sťažovateľa neprijal, neprijal ani jeho písomný sľub a zamietol tiež návrh sťažovateľa na nahradenie väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.

Prokurátor okresnej prokuratúry podal 21. januára 2014 pod sp. zn. 2 Pv 395/12/2204 okresnému súdu obžalobu na sťažovateľa pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby

omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona k § 172 ods. 1 písm. a), c), d) a ods. 2 písm. e) Trestného zákona.

Dňa 31. januára 2014 sťažovateľ zaslal okresnému súdu ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby. Predsedníčka senátu okresného súdu v zmysle § 238 Trestného poriadku preskúmala obžalobu a zároveň nariadila termín výsluchu tak, aby sa v zmysle § 238 ods. 3 Trestného poriadku prednostne rozhodlo o ďalšej väzbe sťažovateľa do uplynutia lehoty väzby. Okresný súd následne uznesením sp. zn. 1 T 7/2014 zo 4. februára 2014 rozhodol, že sťažovateľ sa ponecháva vo väzbe, písomnú záruku dôveryhodných osôb za obvineného neprijal a rovnako neprijal písomný sľub sťažovateľa.

Sťažovateľ následne opätovne požiadal okresný súd o prepustenie z väzby na slobodu, alternatívne o nahradenie väzby písomným sľubom, resp. zárukou a dohľadom probačného a mediačného úradníka. Okresný súd o žiadosti sťažovateľa rozhodol uznesením sp. zn. 1 T 7/2014 zo 17. decembra 2014 tak, že ju zamietol a neprijal ani písomný sľub a záruku ako náhradu za väzbu a rovnako väzbu nenahradil ani dohľadom probačného a mediačného úradníka. Proti označenému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ sťažnosť.

O sťažnosti sťažovateľa rozhodol krajský súd napadnutým uznesením sp. zn. 3 Tos 252/2014 z 29. decembra 2014 tak, že ju zamietol.

Sťažovateľ namieta, že všeobecné súdy sa nevysporiadali s jeho argumentáciou uvedenou v žiadosti o prepustenie z väzby týkajúcou sa potreby zmeny právnej kvalifikácie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu.

Sťažovateľ poukazuje tiež na skutočnosť, že výsledky domovej prehliadky, ktorá bola vykonaná 18. augusta 2012, počas ktorej boli v rodinnom dome v [REDACTED] a v priestoroch k domu patriacich nájdené a zaistené stopy a predmety súvisiace s drogovou trestnou činnosťou, ktoré sú hlavnými dôkazmi preukazujúcimi spáchanie skutku, nemôžu

byť použité ako dôkazy proti nemu, pretože trestné stíhanie bolo začaté na skutkovom základe nesúvisiacom s jeho osobou. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosť, že obvinenie mu bolo vznesené až uznesením vyšetrovateľa z 11. júna 2013, pričom takýmto konaním orgánov činných v trestnom konaní mu malo byť znemožnené uskutočňovať svoju obhajobu, keďže dôkazy boli zaistené „v rámci iného trestného konania, t. j. ešte pred začatím trestného konania v rámci ktorého by bola osoba [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] v postavení či už ako podozrivého alebo obvineného“.

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že on sa v čase zaistenia inkriminovaných predmetov v rodinnom dome v [REDAKOVANÉ] nenachádzal a zaistené predmety nemožno spájať s jeho osobou. Taktiež namieta, že v skutkovej vete vyjadrenej v uznesení okresného súdu o vznesení obvinenia absentuje popísanie kvalifikačného znaku „vo väčšom rozsahu“. V tejto súvislosti poukazuje na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa posudzovania páchania drogovej trestnej činnosti „vo väčšom rozsahu“.

Sťažovateľ namieta aj väzobné dôvody, na základe ktorých bol vzatý do väzby. V tejto súvislosti vo vzťahu k obom väzobným dôvodom [dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku] poukazuje na skutočnosť, že jeho rodičia pred súdom vypovedali, že mu poskytnú ubytovanie v ich dome do času, kým nenastúpi protidrogové liečenie v spoločnosti [REDAKOVANÉ], pričom sami by ho na úkony súdu vozili. V súvislosti so zárukou poskytnutou jeho rodičmi sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že okresný súd ich odmietol vypočuť pri svojom rozhodovaní o jeho návrhu na prepustenie z väzby na slobodu 17. decembra 2014, argumentujúc, že ide o neverejné zasadnutie.

Sťažovateľ zdôrazňuje, že „... trestné stíhanie vedené proti nemu nie je vedené riadnym procesným postupom, lebo sa opiera o nezákonné zaobstaranie dôkazov. Nezaobranie sa jeho argumentáciou zo strany krajského súdu pokladá sťažovateľ za svojvôľu a postup celkom sa vymykajúci zákonnosti, resp. za postup, v ktorom absentuje zákonné a ústavne konformné odôvodnenie väzby aj v zmysle čl. 17 ods. 2 ústavy, ak odôvodnenie rozhodnutia o vzatí do väzby neobsahuje vysporiadanie sa s obranou

sťažovateľa v jej základe poukazujúcim na nezákonnosť, sú právne závery súdu porušením ústavného princípu zákazu ľubovôle v rozhodovaní.“

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd Trnava uznesením zo dňa 29. 12. 2014 sp. zn. 3 TOS/252/2014 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 TOS/252/2014, pri ktorom bola nedôsledne preskúmaná sťažnosť [REDAKOVANÉ] proti uzneseniu o vzatí do väzby, porušil jeho právo podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 5 ods. 1, 3 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Krajského súdu Trnava sp. zn. 3 TOS/252/2014 29. 12. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia tomuto súdu na ďalšie konanie.

3. [REDAKOVANÉ] sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 5 000 € ktoré mu je Krajský súd v Trnave povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Trnave je povinný vyplatiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 355,75 € na účet jeho právneho zástupcovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1, 3 a 4 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

- a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;
- b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;
- c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku, musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenia sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

Pri predbežnom prerokovaní sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či sťažnosť sťažovateľa nie je zjavne neopodstatnená. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného

práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd zároveň v súvislosti s predbežným prerokovaním považuje za potrebné poukázať tiež na svoju stabilizovanú judikatúru, v ktorej, odkazujúc na svoje ústavné postavenie (čl. 124 ústavy), opakovane zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Vychádzajúc z podstaty sťažnosti, ktorú tvoria výhrady sťažovateľa proti rozhodnutiam okresného súdu a krajského súdu, ktorými nevyhoveli jeho žiadosti o prepustenie z väzby, čím *de facto* rozhodli o predĺžení jej trvania, ústavný súd poukazuje aj na základné východiská svojej judikatúry vo väzobných veciach, t. j. vo veciach, ktoré sú porovnateľné s podstatou sťažnosti sťažovateľa.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre k čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, ktorých porušenie sťažovateľ primárne namieta, opakovane uvádza, že z označených článkov ústavy vyplývajú také práva obvinených, akými sú predovšetkým právo byť vo väzbe len

zo zákonného dôvodu a na základe rozhodnutia sudcu alebo súdu; právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd neodkladne alebo urýchlene rozhodol o zákonnosti väzby a nariadil prepustenie, ak je táto nezákonná; právo nebyť vo väzbe dlhšie ako po dobu nevyhnutnú, resp. primeranú dobu alebo byť prepustený počas konania, pričom prepustenie môže byť podmienené zárukou (pozri napr. I. ÚS 26/2013, III. ÚS 7/00, IV. ÚS 270/09). Z čl. 17 ods. 2 ústavy ďalej možno vyvodit' neodmysliteľnú súvislosť medzi väzobným dôvodom uvedeným v zákone a rozhodnutím sudcu alebo súdu, a to nielen pri rozhodnutiach o vzatí do väzby, ale pri rozhodnutiach o ďalšom trvaní väzby. Ústavou akceptovateľné uplatnenie inštitútu väzby je zároveň podmienené aj existenciou konkrétnych skutočností, ktoré svojím obsahom a povahou musia tvoriť *ratio decidendi* (nosné dôvody) pre uplatnenie tohto zabezpečovacieho inštitútu (väzby). S uvedenými požiadavkami úzko súvisí aj obsah základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy, z ktorého vyplýva oprávnenie konkrétnej osoby na preskúmanie okolností svedčiacich pre a proti väzbe, ale zároveň aj povinnosť súdu rozhodnúť na základe konkrétnych skutočností, a nie na základe abstraktnej úvahy (pozri napr. I. ÚS 31/2010, II. ÚS 349/2013, III. ÚS 271/07, IV. ÚS 361/09).

Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že všeobecný súd rozhodujúci o sťažnosti proti uzneseniu o vzatí do väzby sa musí adekvátne a preskúmateľne vyrovnat' s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (pozri napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 466/2010), a tiež, že z odôvodnenia rozhodnutia o zamietnutí sťažnosti obvineného proti prvostupňovému súdnemu rozhodnutiu, ktorým bolo rozhodované o väzbe (resp. o jej predĺžení alebo zamietnutí žiadosti o prepustenie obvineného na slobodu), musí byť zrejmé, že sa súd náležite zaoberal všetkými podstatnými argumentmi a námietkami, ktoré obvinený vo svojej sťažnosti uviedol (pozri napr. III. ÚS 34/07, IV. ÚS 230/2011).

Právomoc ústavného súdu preskúmať v konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhodnutia všeobecných súdov vo väzobných veciach, je zameraná na posúdenie, či dôvody a spôsob obmedzenia osobnej slobody rozhodnutiami všeobecných súdov vo väzobných veciach [napr. v zmysle posúdenia, či sú rozhodnutia všeobecných súdov o väzbe podložené zákonnými dôvodmi, či súdy výslovne, prehľadne a logicky vysvetlili,

z ktorých konkrétnych skutočností vyplývajú dôvody väzby, či sú rozhodnutia riadne a vyčerpávajúco odôvodnené, či súd rozhodol o zákonnosti ďalšieho trvania väzby a žiadosti obvineného o prepustenie na slobodu urýchlene a pod.] sú v súlade s požiadavkami vyplývajúcimi z obsahu základných práv vyvoditeľných z čl. 17 ods. 2 a ods. 5 ústavy a práv vyvoditeľných z čl. 5 dohovoru (pozri napr. I. ÚS 47/2013, II. ÚS 230/02, II. ÚS 38/05, III. ÚS 352/2011, IV. ÚS 124/03, IV. ÚS 153/09).

Ústavný súd podotýka, že už uvedené východiská, na ktorých je založená prieskumná a rozhodovacia činnosť ústavného súdu vo väzobných veciach, by mali byť sťažovateľovi známe, keďže sa na ne poukazuje aj v uznesení sp. zn. II. ÚS 382/2014 z 9. júla 2014, ktorým ústavný súd odmietol predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľa smerujúcu proti rozhodnutiam všeobecných súdov o väzbe v jeho trestnej veci.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ formuluje vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu (ako aj uzneseniu okresného súdu sp. zn. 1 T 7/2014 zo 17. decembra 2014) najmä tieto výhrady:

a) namieta, že v jeho prípade nie sú naplnené dôvody, na základe ktorých bol vzatý do väzby [dôvody podľa § 71 ods. 1 písm. a) a c) Trestného poriadku], a v tejto súvislosti okresnému súdu i krajskému súdu vytýka, že sa nedostatočne vysporiadali s jeho žiadosťou o nahradenie väzby prevzatím záruky na jeho ďalšie správanie dôveryhodnou osobou – jeho rodičmi (ďalej len „prvá námietka“);

b) tvrdí, že na účely jeho trestného stíhania sú nepoužiteľné dôkazy získané pri domovej prehliadke vykonanej 18. augusta 2012 (ďalej len „druhá námietka“);

c) namieta, že okresný súd a ani krajský súd nezaujali stanovisko k jeho argumentácii o potrebe zmeny právnej kvalifikácie skutku, ktorý sa mu kladie za vinu, pričom v tejto súvislosti poukazuje aj na nedostatočný popis kvalifikačného znaku tohto skutku pre prípad páchania drogovej trestnej činnosti „vo väčšom rozsahu“ (ďalej len „tretia námietka“).

Vychádzajúc z kľúčových výhrad sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, ústavný súd preskúmal jeho odôvodnenie, ako aj príslušné časti odôvodnenia uznesenia okresného súdu sp. zn. 1 T 7/2014 zo 17. decembra 2014 (okresný

súd označeným uznesením odmietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, pozn.), ktoré krajský súd svojím rozhodnutím „odobril“.

V úvodnej časti napadnutého uznesenia krajský súd, vychádzajúc z obsahu spisového materiálu, konštatuje, že «... dňa 17. 08. 2012 vyšetrovateľ OR PZ Trnava, Odbor kriminálnej polície I. oddelenia všeobecnej kriminality v Trnave pod ČVS: ORP-124811-OVK-TT-2012 začal trestné stíhanie za zločin nedovolenej výroby omamných psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písm. a/, písm. c/, písm. d/ Trestného zákona na tom skutkovom základe, že od presne nezisteného času, až najmenej do dňa 17. 08. 2012 v [REDAKOVANÉ] v rodinnom dome na ulici [REDAKOVANÉ] a k nemu patriacich priestoroch, osoba vystupujúca pod prezývkou [REDAKOVANÉ], ktorá v tomto dome býva spolu s jeho matkou menom [REDAKOVANÉ], za účelom užívania a tiež predaja, vyrába presne nezistený druh omamných látok alebo psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, tieto následne v presne nezistenom množstve ukrýva v pivnici tohto domu a na ďalších presne nezistených miestach tohto domu ako aj k nemu patriacich priestoroch.».

Vo vzťahu k prvej námietke sťažovateľa, konkrétne jej časti týkajúcej sa primárne všeobecných výhrad k nenaplneniu dôvodov väzby, krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia najmä uviedol:

„... Súd I. stupňa v napadnutom uznesení správne poukázal na to, že trestné stíhanie obžalovaného na základe obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Piešťany zo dňa 20. 01. 2014 je dôvodné, poukázal pritom na výpovede svedkov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] ako aj [REDAKOVANÉ]. Tiež správne poukázal na to, že dôvody väzby u obžalovaného v zmysle ustanovenia § 71 odsek 1 písm. a/, písm. c/ Trestného poriadku trvajú, pričom aj krajský súd je oho názoru, že sú tu konkrétne skutočnosti odôvodňujúce trvanie väzby v zmysle citovaného ustanovenia § 71 odsek 1 písm. a/, písm. c/ Trestného poriadku. Obžalovaný pred vzatím do väzby nebýval s rodičmi, býval v prenajatom byte v [REDAKOVANÉ] spoločne so spoluobžalovaným [REDAKOVANÉ]. Doposiaľ nebol zamestnaný a v minulosti už bol odsúdený a to trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 0T/68/2013, zo dňa 10. 04. 2013 pre prečin marenia výkonu úradného rozhodnutia, za čo

mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu do 16. 10. 2014. Ide teda o konkrétne skutočnosti odôvodňujúce trvanie väzby v zmysle ustanovenia § 71 odsek 1 písm. a/, písm. c/ Trestného poriadku, ktoré sa viažu nielen k charakteru trestnej činnosti ale aj k osobe obžalovaného.“

Krajský súd sa v napadnutom uznesení osobitne zaoberal tiež posúdením žiadosti sťažovateľa o nahradenie väzby prevzatím záruky za jeho ďalšie správanie dôveryhodnou osobou, pričom v tejto súvislosti najmä uviedol:

„Podľa § 80 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku, ak je daný dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) alebo c), môže súd a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie ponechať obvineného na slobode alebo prepustiť ho na slobodu, ak záujmové združenie občanov alebo dôveryhodná osoba ponúkne prevzatie záruky za ďalšie správanie obvineného a za to, že obvinený sa na vyzvanie dostaví k policajtovi, prokurátorovi alebo na súd a že vždy vopred oznámi policajtovi, prokurátorovi alebo súdu vzdialenie sa z miesta pobytu, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje záruku vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočnú a prijme ju,

ak obvinený dá písomný sľub, že povedie riadny život, najmä že sa nedopustí trestnej činnosti a že splní povinnosti a dodrží obmedzenia, ktoré sa mu uložia, a súd alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie považuje sľub vzhľadom na osobu obvineného a na povahu prejednávaného prípadu za dostatočný a prijme ho,

ak s ohľadom na osobu obvineného a povahu prejednávaného prípadu možno účel väzby dosiahnuť dohľadom probačného a mediačného úradníka nad obvineným alebo odovzdaním dohľadu nad obvineným do iného členského štátu Európskej únie podľa osobitného predpisu.

Uvedené inštitúty podľa názoru krajského súdu dostatočne neodstránia odôvodnenú obavu, že obžalovaný ujde alebo sa bude skrývať, aby sa vyhol trestnému stíhaniu a obavu, že bude v trestnej činnosti pokračovať. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na tú skutočnosť, že rodičia obžalovaného si s týmto neporadili v čase, keď bývali spoločne. Obžalovaný sa s rodičmi nepohodol a preto sa v marci 2013 odsťahoval a tiež sa odhlásil z trvalého pobytu u rodičov. Od 07. 03. 2013 je prihlásený k pobytu len v Meste [REDACTED] Po

jeho odsťahovaní otec obžalovaného nemal o ňom bližšie informácie. Obžalovaný nikde nepracuje, je drogový závislý a bol súdne trestaný a to trestným rozkazom Okresného súdu Trnava sp. zn. 0 T/68/2013, zo dňa 10. 04. 2013. Nahradenie väzby obžalovaného uvedenými inštitútmi nie je preto ani podľa názoru krajského súdu v súlade s ustanovením § 80 odsek 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Trestného poriadku.“

Vychádzajúc z citovaného, ústavný súd konštatuje, že krajský súd primerane reagoval v napadnutom uznesení na výhrady sťažovateľa tvoriace obsah jeho prvej námietky, pričom jeho závery sú v plnom rozsahu konzistentné so závermi, ktoré sú obsiahnuté v uznesení okresného súdu sp. zn. 1 T 7/2014 zo 17. decembra 2014. Vo vzťahu k námietke sťažovateľa týkajúcej sa neprijatia záruky poskytnutej jeho rodičmi ako náhrady väzby krajský súd v napadnutom uznesení zrozumiteľne uviedol, prečo ju nepovažoval za dostatočnú, a to najmä s poukazom na predchádzajúce „nezvládnutie“ sťažovateľa jeho rodičmi v čase, keď u nich býval. Krajský súd vo svojom rozhodnutí taktiež poukázal na osobné a sociálne pomery sťažovateľa, a to najmä na neexistenciu trvalého bydliska, priznanú závislosť na návykových látkach, neúspešný pokus o liečbu a tiež jeho nezamestnanosť. Navyše ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že o nahradení väzby zárukou poskytnutou rodičmi sťažovateľa okresný súd a krajský súd už rozhodovali aj v predchádzajúcom období [uzneseniami sp. zn. 1 T 7/2014 zo 4. februára 2014 (okresný súd) a sp. zn. 5 Tos 23/2014 z 18. februára 2014 (krajský súd)], pričom ponúkanú záruku ani vtedy neprijali.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje závery krajského súdu k prvej námietke sťažovateľa z ústavného hľadiska za akceptovateľné, a preto považuje jeho námietku založenú na všeobecných výhradách o nenaplnení dôvodov väzby a tvrdení o nedostatočnom vysporiadaní sa krajského súdu s jeho návrhom na nahradenie väzby zárukou dôveryhodnej osoby (rodičov) za nedôvodnú.

Vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľa týkajúcej sa tvrdenia o nepoužitelnosti dôkazov získaných pri domovej prehliadke na účely jeho trestného stíhania sa v napadnutom uznesení krajského súdu najmä uvádza:

„Dňa 18. 08. 2012 bolo prikročené k domovej prehliadke vykonanej na základe príkazu Okresného súdu v Piešťanoch sp. zn. OS PN-V-15-lj 2012-OÚS-NTT, zo dňa 17. 08. 2012, počas ktorej boli v rodinnom dome v [REDACTED] na ulici [REDACTED] a v priestoroch k nemu patriacich nájdené a zaistené stopy a predmety, ktoré boli následne podrobené kriminalisticko-expertíznym skúmaniam KEÚ PZ v Bratislave. Dňa 19. 08. 2012 vyšetrovateľ OR PZ pod ČVS: ORP-1248/1-OVIK-TT-2012 v zmysle § 199 odsek 1, odsek 2 Trestného poriadku začal a súčasne podľa § 206 odsek 1 Trestného poriadku vzniesol obvinenie [REDACTED] za zločin nedovolenej výroby omamných psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písm. a/, písm. c/, písm. d/ Trestného zákona. ...

... K sťažnosti obhajcu obžalovaného je potrebné tiež uviesť, že trestné stíhanie sa začína aj vykonaním zaisťovacieho úkonu, neodkladného úkonu alebo neopakovateľného úkonu ak hrozí nebezpečenstvo z omeškania. Ak teda dňa 18. 08. 2012 bola vykonaná domová prehliadka na základe príkazu Okresného súdu v Piešťanoch sp. zn.: OS PN-V-15-lj 2012-OÚS-Ntt, zo dňa 17. 08. 2012 počas ktorej boli v rodinnom dome v [REDACTED] na ulici [REDACTED] a v priestoroch k nemu patriacich nájdené a iné stopy a predmety vzťahujúce sa aj k obžalovanému [REDACTED], bolo týmto zaisťovacím úkonom začaté trestné stíhanie. Uznesenie o začatí trestného stíhania má v takýchto prípadoch povahu deklarátorneho aktu, ktorým sa osvedčuje stav vytvorený už predtým, ako sa vykonal zaisťovací úkon, neodkladný úkon alebo neopakovateľný úkon. Z tohto dôvodu treba, aby sa ako deň začatia trestného stíhania uviedol deň vykonania úkonu. Aj keď v danom prípade vyšetrovateľ PZ chybné uviedol dátum začatia trestného stíhania dňa 11. 06. 2013 nič to nemení na skutočnosti, že zaisťovací úkon bol vykonaný v súlade so zákonom a že vykonaním zaisťovacieho úkonu začalo trestné stíhanie. Preto dôkazy, ktoré boli zaistené pri domovej prehliadke, možno použiť aj proti obžalovanému [REDACTED].“

Formulujúc závery k druhej námietke sťažovateľa, ústavný súd akceptuje jeho tvrdenie o tom, že okresný súd sa nevysporiadal s jeho kľúčovou argumentáciou smerujúcej proti použiteľnosti dôkazov získaných v rámci domovej prehliadky v rodinnom dome [REDACTED] na účely jeho trestného stíhania. Toto zjavné pochybenie okresného súdu však napravil krajský súd ako nadriadený súd v rámci konania o sťažnosti sťažovateľa, čo zjavne vyplýva z citovanej časti napadnutého uznesenia, keď na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu ústavne akceptovateľným spôsobom reagoval. Po preskúmaní príslušnej časti napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že nevykazuje žiadne zásadnejšie nedostatky; naopak, je jasné, zrozumiteľné. Krajský súd v ňom totiž zrozumiteľne objasnil, prečo považuje dôkazy získané pri domovej prehliadke za použiteľné aj vo vzťahu k sťažovateľovi. Podľa ústavného súdu je preto nedôvodná aj druhá námietka sťažovateľa.

Vo vzťahu k obsahu tretej námietky sťažovateľa ústavný súd v prvom rade konštatuje, že výhrady sťažovateľa k právnej kvalifikácii skutku a podrobnejšiemu popisu jeho kvalifikácie ako skutku spáchaného vo väčšom rozsahu možno podľa ich povahy a podstaty kvalifikovať ako výhrady smerujúce proti rozhodovaniu okresného súdu a krajského súdu vo veci samej, a nie výhrady proti rozhodovaniu všeobecných súdov o ďalšom trvaní jeho väzby. Tomuto východisku korešponduje aj príslušná časť odôvodnenia napadnutého uznesenia, v ktorej sa krajský súd *obmedzil na všeobecné sumarizujúce konštatovanie, v ktorom uviedol, že „K ďalšej časti sťažnosti obhajcu obžalovaného... nie je nutné sa v odôvodnení uznesenia o ďalšom trvaní väzby obžalovaného v danom štádiu trestného konania zaoberať hodnotením vykonaných dôkazov. Vo veci je totiž potrebné vykonať ešte celý rad dôkazov, v dôsledku čoho je hlavné pojednávanie odročené na deň 19. 01. 2015. Súd I. stupňa sa bude zaoberať hodnotením dôkazov až po skončení celého dokazovania.“*. Ústavný súd nespochybňuje, že krajský súd mohol aj konkrétnejšie a zrozumiteľnejšie objasniť dôvody, prečo nie je potrebné vysporiadať sa podrobnejšie s výhradami sťažovateľa tvoriacimi obsah jeho tretej námietky vo väzobných rozhodnutiach. Na druhej strane práve vzhľadom na povahu a podstatu týchto výhrad ústavný súd považuje aj stručnú reakciu krajského súdu *„K ďalšej časti sťažnosti*

obhajcu obžalovaného...“ za dostatočnú, a teda z ústavného hľadiska za akceptovateľnú a udržateľnú.

Sumarizujúc dosiaľ uvedené, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by naznačovala reálnu možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Krajský súd rozhodol vo veci sťažovateľa spôsobom, s ktorým sťažovateľ síce nesúhlasí, ale rozhodnutie bolo náležite odôvodnené na základe jeho vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať.

Z uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol podľa § 25 ods. 2 uvedeného zákona ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. decembra 2015